

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobců:

a) T. Ch.

b) P. Ch.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Ing. Ronaldem Khomem
sídlem Rooseveltova 46, 537 01 Chrudim

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy

sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

Cerea, a. s., IČO: 46504940
sídlem Dělnická 384, 531 25 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 18. 1. 2022, č. j. MD-38816/2021-130/3, sp. zn. MD/38816/2021/130,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 19. 3. 2022 domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2022, č. j. MD-38816/2021-130/3, sp. zn. MD/38816/2021/130 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Drážního úřadu (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „Drážní úřad“) ze dne 1. 9. 2021, č. j. DUCR-45873/21/Do, sp. zn. OU-ZDR0002/21 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla ke dni 30. 9. 2021 na žádost osoby zúčastněné na řízení (dále jen „společnost Cerea“) ze dne 25. 2. 2021 (dále též „žádost“) zrušena podle § 5 odst. 6 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dráhách“) část železniční dráhy – vlečky „Cerea, a.s. – vlečka Slatiňany“ (dále též „vlečka“), a to v rozsahu: kolej č. 2a v celkové délce 0,150 km s tím, že rušená část vlečky začíná v km 0,076 a končí v km 0,226 (dále též „zrušená část vlečky“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci v zákonné lhůtě, dne 27. 9. 2021 odvolání, které doplnili podáním ze dne 18. 10. 2021 (dále jen „odvolání“).
3. *První odvolací námitkou* žalobci namítali, že rušená část železniční vlečky se nachází na jejich pozemkové parcele č. XA v k. ú. X a jelikož vlečka je stavbou spojenou s pozemkem pevným základem, proto jakákoliv manipulace s touto vlečkou (administrativní, právní nebo faktická) bude mít vždy vliv na hodnotu pozemku, na němž se nachází.
4. *Ve druhé odvolací námitce* žalobci uvedli, že se Drážní úřad nevypořádal se skutečností, že zrušení části vlečky bude mít za následek zrušení manipulačního místa a tím dojde k zastavení drážní dopravy na uvedené části vlečky. O uvedeném měl dle žalobců Drážní úřad vydat rozhodnutí.
5. *Ve třetí odvolací námitce* žalobci namítali, že Drážní úřad neuvedl, jaký vztah má Usnesení č. 2/1993 Sb., předsednictva České národní rady o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdější předpisů (dále jen „Listina“), k probíhajícímu správnímu řízení a rovněž tak se Drážní úřad nevyjádřil ke skutečnosti, že právní jednání společnosti Cerea spočívající ve snaze zrušit část vlečky, je neplatné.
6. *Čtvrtou odvolací námitkou* žalobci vymezili, že ve věci jimi podané civilní žaloby (na neplatnost právního jednání) u Okresního soudu v Chrudimi zastávají opačný názor než Drážní úřad. Pokud by civilní soud této žalobě vyhověl a rozhodl o neplatnosti právního jednání společnosti Cerea ve věci záměru zrušit část vlečky, byl by neplatný i obsah žádosti společnosti Cerea o zrušení části vlečky. V případě, že je Drážní úřad toho názoru, že výsledek soudního řízení nemá vliv na jím vydané rozhodnutí, měl by své stanovisko řádně odůvodnit. Žalobci měli za to, že ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dopadá na uvedenou věc, proto nadále trvali na svém požadavku ohledně přerušení správního řízení.
7. Žalobci dále v *páté odvolací námitce* konstatovali, že Drážní úřad pochybil, když ve věci žádosti o přerušení správního řízení nevydal rozhodnutí, neboť i žádost o přerušení řízení je

žádostí ve smyslu § 45 správního řádu a současně podáním podle § 37 správního řádu. Drážní úřad měl podle žalobců možnost buď žádosti usnesením vyhovět anebo ji usnesením zamítnout, když podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu i o zcela zjevně právně nepřipustné žádosti musí být vydáno usnesení.

8. V *šesté odvolací námitce* žalobci uvedli, že společnost Cerea podala u Okresního soudu v Chrudimi žalobu o určení vlastnického práva k jiné části vlečky a odkázali na správní řízení vedená Drážním úřadem, týkající se rovněž jiné části vlečky, ve kterých Drážní úřad správní řízení přerušil. Žalobci k uvedenému doložili kopii žaloby o určení vlastnického práva, kterou podala společnost Cerea na společnost ZZN Chrudim dne 20. 4. 2021.
9. *Sedmou odvolací námitkou* žalobci upozornili na § 38 odst. 1 zákona o dráhách týkající se zastavení drážní dopravy. Taktéž žalobci upozornili, že zrušení části vlečky povede k nemožnosti užívat rampu přilehlou k této části vlečky jako zařízení služeb ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o dráhách a současně nemožnosti užívat manipulační místo podle § 22a odst. 3 písm. c) zákona o dráhách.
10. Závěrem odvolání žalobci uvedli, že zrušení části vlečky by bylo v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu – neodpovídalo by veřejnému zájmu snižovat uhlíkovou stopu a preferovat železniční dopravu před silniční.
11. Napadené rozhodnutí bylo žalobcům doručeno dne 19. 1. 2022.
12. K *první odvolací námitce* žalovaný předně uvedl, že dle právní úpravy platné před 1. 1. 2014 nemohla být vlečka, jakožto samostatná stavba spojená se zemí pevným základem, součástí pozemku. To znamená, že vlečka (kolejové pole, svršek a spodek) měla odlišného vlastníka od vlastníka pozemku, na kterém se nachází. Dne 1. ledna 2014 nabyl účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NOZ“), dle kterého předměty, které ze své povahy pravidelně zasahují více pozemků, nejsou součástí pozemku, přičemž se má za to, že součástí liniových staveb jsou i stavby a technická zařízení, která s nimi provozně souvisí. Dále žalovaný uvedl, že ani dle § 5 odst. 1 zákona o dráhách (ve znění od 1. dubna 2017) není stavba dráhy součástí pozemku.
13. Právní úprava účinná od 1. ledna 2014 se vrátila k právní zásadě, že stavba je součástí pozemku. Nicméně připustila určité výjimky – tu představují v § 509 NOZ právě liniové stavby, které ze své podstaty zasahují více pozemků a mezi něž lze zařadit i dráhu ve smyslu zákona o dráhách a prováděcích vyhlášek. Zmiňovaný zákon o dráhách byl novelizován, aby byl v souladu s ustanovením § 509 NOZ. Z výše uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že vlečka, resp. část vlečky nacházející se na pozemku žalobců, nebyla součástí tohoto pozemku. Z podkladů ve správním spise vyplývá, že v roce 2006 došlo k prodeji této vlečky včetně její zrušované části právnímu předchůdci společnosti Cerea.
14. K tvrzení vlivu na hodnotu pozemku žalovaný uvedl, že vlečka byla zřízena za účelem plnit funkci jakožto dopravní cesta – a nikoliv proto, aby zhodnotila pozemek, přes který vede. Existence dráhy (včetně ochranného pásma) znemožňovala využívat jak samotný pozemek, tak jeho bezprostřední okolí.
15. Ke *druhé odvolací námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že část vlečky - kolej č. 2a (určená ke zrušení) byla již k datu 1. 4. 2018 vyloučena z provozu a tudíž nebylo možné na této části vlečky provozovat drážní dopravu a tím i zajistit přistavení vozů k manipulačnímu místu. Vlastník vlečky – společnost Cerea byl oprávněn nakládat se svým majetkem podle

svého uvážení, konkrétně byl oprávněn zrušit část vlečky (kolej č. 2a) bez ohledu na záměr žalobců.

16. Ke *třetí odvolací námitce* žalovaný uvedl, že společnost Cerea získala do svého vlastnictví uvedenou vlečku v roce 2006, a to včetně koleje č. 2a, přičemž vlastnictví této části vlečky ze strany společnosti Cerea je nesporné, resp. ani žalobci vlastnictví společnosti Cerea k uvedené části vlečky nezpochybňovali. Jednání ze strany společnosti Cerea nelze v žádném případě považovat za rozpor s ustanovením § 547 NOZ, když Cerea svým jednáním – odmítnutím nabídky žalobců na odkoupení části vlečky neporušila ani dobré mravy, ani platné zákony. Drážní úřad přímo citoval Listinu (čl. 11 odst. 1 a odst. 3) proto, aby doložil oprávnění vycházející z ústavního zákona – prostá svobodná vůle společnosti Cerea, jakožto vlastníka nakládat s věcí, jež mu patří, tj. v konkrétním případě žádat o zrušení části vlečky.
17. Ke *čtvrté odvolací námitce* žalovaný uvedl, že z citovaného ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu nevyplývá, že podání civilní žaloby ze strany žalobců na určení údajné neplatnosti právního jednání společnosti Cerea obsahově naplňuje pojem předběžné otázky. V právě projednávaném správním řízení vůbec nevystala potřeba vyřešit předběžnou otázku a nevystaly žádné pochybnosti bránící vyhovět žádosti společnosti Cerea o zrušení části vlečky, proto zde ani nevznikl důvod proč správní řízení přerušit.
18. K *páté odvolací námitce* žalovaný poznamenal, že jelikož důvod k přerušení správního řízení nevznikl, nebyl ani důvod vydávat samostatné rozhodnutí, jak požadovali žalobci. Dále zdůraznil, že pokud se již správní řízení přerušuje, vždy se tak děje na základě usnesení [§ 64 odst. 1 správního řádu, návětí: „*Správní orgán může řízení usnesením přerušit (...)*“]. V případě, že se správní řízení nepřerušuje, nevzdává se ani usnesení, ani rozhodnutí. Pokud by zákonodárce měl zájem, aby se správní řízení přerušovalo vydáním rozhodnutí, jistě by tento záměr vtělil do podoby zákona. Pokud žalobci tvrdili, že jejich žádost o přerušování správního řízení měla být posuzována podle § 45 správního řádu, resp. jakožto podání podle § 37 správního řádu, je potřeba zdůraznit, že jejich žádost o přerušování správního řízení byla podána do již probíhajícího správního řízení, které bylo zahájeno na základě žádosti společnosti Cerea.
19. K *šesté odvolací námitce* žalovaný uvedl, že vlastnictví společnosti Cerea ke zrušované části vlečky (část koleje č. 2a vlečky) nebylo nikým zpochybňováno. Z tohoto důvodu nebylo žalovanému zřejmé, proč žalobci dávali do přímé souvislosti dvě naprosto odlišná správní řízení – na jedné straně řízení o vydání úředního povolení k provozování železniční vlečky „ZZN Chrudim“ a „Cerea, a.s. – vlečka Slatiňany“ a na straně druhé řízení ve věci žádosti o zrušení jiné části vlečky, když je z podkladů zcela evidentní, že se týkají odlišného předmětu řízení. V případě nyní projednávaném zde vůbec neexistuje spor o vlastnictví části vlečky, jež má být na základě žádosti Cerea zrušena (ani žalobci toto vlastnictví nezpochybňují).
20. *Sedmou odvolací námitku* shledal žalovaný rovněž nedůvodnou, protože omezení nebo zastavení drážní dopravy na vlečce jakožto kategorii železniční dráhy podle § 3 odst. 1 písm. d) zákona o dráhách ve vztahu k provozování nákladní železniční dopravy a uspokojování potřeb v oblasti přepravy nákladu na této dráze – vlečce nepadá pod ustanovení § 38 zákona o dráhách.
21. Z podkladů zjištěných Drážním úřadem dále vyplynulo, že vlečka je veřejně nepřístupnou vlečkou ve smyslu § 22a zákona o dráhách. K tvrzení žalobců, že zrušení části vlečky povede k znemožnění užívat manipulační místo podle § 22a odst. 3 písm. c) zákona o dráhách, a k nemožnosti užívat rampu přilehlou k této části vlečky, jako zařízení služeb ve smyslu § 2

odst. 9 zákona o dráhách, žalovaný uvedl, že zrušená část vlečky byla dlouhodobě (od roku 2018) vyloučena z provozu z důvodu uložení různých předmětů na dráze vlečky, fakticky znemožňujících bezpečné provozování drážní dopravy a potenciální přistavění vozů k manipulačnímu místu. Žalovaný dále konstatoval, že dle ustanovení § 2 odst. 9 zákona o dráhách se zařízením služeb rozumí železniční stanice, zastávka, odstavné koleje, čerpací stanice a jiná technická zařízení, která jsou jejich provozovatelem zvláště určena k poskytování služeb bezprostředně souvisejících s provozováním drážní dopravy na dráze celostátní nebo regionální anebo na veřejně přístupné vlečce. Proto nelze rampu sloužící k nakládání zařadit mezi zařízení služeb; rovněž je podstatné, že uvedená rampa nesloužila svému účelu již několik let z důvodu vyloučení této koleje z provozu.

22. K tvrzení žalobců o narušení veřejného zájmu žalovaný uvedl, v projednávaném případě došlo ke konfliktu zájmů mezi společnostmi Cerea, která z titulu vlastníka vlečky chtěla zrušit část vlečky, a žalobci, kteří neúspěšně usilovali o koupi této části vlečky a nyní brání jejímu zrušení. Pokud jde o argument ochrany životního prostředí, pak je potřeba uvést, že na zmiňované části vlečky byl již nejpозději od roku 2018 vyloučen provoz.

III. Žaloba

23. V podané žalobě žalobci předeslali, že napadené rozhodnutí považují za nezákonné a že správní řízení před správními orgány obou stupňů bylo stiženo vadami.
24. *První žalobní námitkou* žalobci konkrétně namítali, že Drážní úřad měl probíhající správní řízení přerušit dle ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Uvedli, že před Okresním soudem v Chrudimi se vede pod sp. zn. 4C 102/2021 spor o určení vlastnického práva k celé vlečce, tedy včetně zrušované části. Žalobci konstatovali, že nebudou vlastnické právo společnosti Cerea ke zrušované části vlečky sporovat, když za sporné mají vlastnické právo toliko k jiné části vlečky, mají nicméně za to, že bylo na místě, aby správní orgán, který o existenci sporu před Okresním soudem v Chrudimi věděl, správní řízení přerušil a vyčkal soudního rozhodnutí ve věci. Žalobci dále uvedli, že k Okresnímu soudu v Chrudimi podali žalobu o určení neplatnosti právního jednání proti společnosti Cerea, neboť jsou přesvědčeni, že právní jednání spočívající ve zrušení předmětné části vlečky, které vyústilo v podání žádosti o její zrušení, je zneužitím vlastnického práva žadatele (společnosti Cerea). Výsledek probíhajícího soudního řízení o určení neplatnosti právního jednání vedený u Okresního soudu v Chrudimi pod sp. zn. 11C 184/2021 má dle žalobců (stejně jako výsledek sporu o určení vlastnictví vlečky) zásadní vliv pro správní řízení o zrušení části vlečky. Žalobci nesouhlasí s názorem správních orgánů, že pokud nepodali žádost o zahájení správního řízení, nemohou podat žádost o jeho přerušování a správní orgány nejsou povinny na ni příslušně reagovat.
25. Ve *druhé žalobní námitce* žalobci konstatovali, že se společnostmi Cerea nemají historicky dobré vztahy a zrušení části vlečky považují za schválnost namířenou proti nim. Dále potvrdili, že předmětná část vlečky se nachází v místě, kde je pro společnost Cerea k nepotřebě. Žalobci měli dlouho za to, že rušenou část vlečky nemohou využívat, proto byla zastavěna různými věcmi, což nikomu nevadilo. Až na sklonku roku 2020 se žalobci dozvěděli, že zákonem č. 319/2016 Sb., bylo do zákona o dráhách přidáno ustanovení § 22a, což výrazně změnilo jejich pozici a vztah k předmětné rušené části vlečky, neboť na základě tohoto předpisu ji coby vlastníci přilehlého manipulačního místa nyní již využívat mohou.

26. Žalobci následně podali dne 19. 4. 2022 návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud usnesením ze dne 18. 5. 2022, č. j. 9 A 25/2022- 100, nevyhověl.

IV. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k první žalobní námitce uvedl, že probíhající soudní spor sp. zn. 4C 102/2021 o určení vlastnictví k vlečce se týká jiné části vlečky, než byla předmětem správního řízení, jeho výsledkem bylo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný v probíhajícím soudním sporu ZZN Chrudim se nepovažuje za vlastníka zrušované části vlečky, jež tvoří kolej č. 2a, a vlastnictví této části vlečky tak není sporné. Výsledek soudního řízení o určení vlastnictví ke sporné části vlečky nacházející se na severozápadě vlečky tak nemůže mít vliv na otázku vlastnictví ke koleji č. 2a vlečky nacházející se na jihu vlečky. Ve správním řízení proto vůbec nevystala potřeba vyřešit předběžnou otázku, když nebylo (ani ze strany žalobců ani ze strany ZZN Chrudim) sporné, že vlastníkem zrušované části vlečky (koleje č. 2a) je společnost Cerea. K druhému soudnímu řízení sp. zn. 11C 184/2021 ve věci určení neplatnosti právního jednání společnosti Cerea žalovaný odmítl, že by jednání vlastníka zrušované části vlečky (společnosti Cerea) bylo projevem zneužití vlastnického práva. Z podkladů, které měly správní orgány k dispozici, vyplývá, že neexistovalo žádné ujednání mezi společností Cerea a žalobci, v němž by se společnost Cerea zavázala, že nezruší předmětnou část vlečky. Žádné pochybnosti bránící vyhovět žádosti o zrušení části vlečky ve správním řízení nevystaly, a proto zde nevznikl důvod, proč správní řízení přerušit.
28. K druhé žalobní námitce žalovaný poznamenal, že vlastník má právo volně nakládat se svou věcí a tudíž v konkrétním případě má společnost Cerea část jí vlastněné vlečky zrušit. Ve věci ustanovení § 22a odst. 3 písm. c) zákona o dráhách je žalovaný toho názoru, že citované zákonné ustanovení se na projednávaný případ nevztahuje, neboť upravuje vztah mezi provozovatelem vlečky a dopravcem, který by případně obsluhoval kolej č. 2a vlečky; k řešení těchto vztahů není Drážní úřad příslušný.

V. Další podání účastníků

29. V podání ze dne 15. 3. 2023 žalobci reagovali na vyjádření žalovaného ze dne 30. 5. 2022. Předně zopakovali, že vlastnictví rušené části vlečky v soudním řízení sp. zn. 4C 102/2021 nespoujají. Dále uvedli, že přestože se s největší pravděpodobností jedná o formalitu, bylo třeba v probíhajícím správním řízení vyčkat konečného rozhodnutí ve věci vlastnictví vlečky, neboť teoretickou možností skončení soudního sporu je i smír, který by mohl mít dopad i do nesporné části řízení. Otázku platnosti či neplatnosti právního jednání spočívajícího ve zrušení části vlečky považují žalobci rovněž za zásadní pro rozhodnutí správního orgánu, protože otázka zneužití vlastnického práva je sice řešena zcela výjimečně, ale když už je řešena, musí se s ní příslušný správní úřad řádně vypořádat.
30. Nově žalobci napadli věcnou příslušnost Drážního úřadu, a následně Ministerstva dopravy, rozhodnout o zrušení příslušné části vlečky, neboť by věcně příslušným k rozhodnutí o zrušení části vlečky měl být Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře.
31. Závěrem repliky poukázali žalobci na přímo aplikovatelné články 55 odst. 1 a 56 směrnice 2012/34/EU Evropského parlamentu a Rady ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru, v přepracovaném znění (dále jen „Směrnice“), které podle jejich názoru brání vnitrostátní právní úpravě, aby ve věci zrušení vlečky rozhodoval jiný úřad než Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře.

VI. Jednání před soudem

32. Při jednání konaném dne 28. 2. 2024 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
33. Žalobci odkázali na podanou žalobu a rekapitulovali, že došlo k vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí, ačkoliv byly pochybnosti o vlastnictví vlečky, o kterém se vedl spor před civilním soudem. Žalobci konstatovali, že se vlečka nachází na pozemku žalobců a mezi vlastníkem vlečky (společností Cerea) a žalobci nepanují dobré vztahy. Žalobci upozornili, že se ve věci vede též civilní soudní spor o neplatnost právního jednání společnosti Cerea, spočívajícího v podání žádosti o zrušení předmětné části vlečky.
34. Žalobci dále zopakovali, že žádost o přerušení řízení jsou oprávněni podat i účastníci řízení, kteří neiniciovali zahájení správního řízení žádostí, a to v souladu se zásadou rovnosti. Dále se žalobci ztotožnili s názorem Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře, že věcně příslušným k rozhodnutí o zrušení části vlečky měl být právě Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře.
35. Žalovaný předně uvedl, že předmětem správního řízení bylo zrušení části vlečky - kolej č. 2a, jejíž vlastnictví nebylo žalobci ani ZZN Chrudim zpochybněno, proto žalovaný neshledal důvody pro přerušení řízení. Dle žalovaného nelze v žádosti o zrušení části vlečky spatřovat ani projev zlé vůle, když vlečka nebyla minimálně od roku 2018 využívána a pouze chátrala.
36. Žalobci v reakci na přednes žalovaného podotkli, že část vlečky koleje č. 2a vybočuje z celé vlečky na pozemek žalobců a nemá a nikdy neměla pro společnost Cerea význam. K argumentu, že vlečka nebyla využívána, žalobci uvedli, že z důvodů komplikovaných vztahů vlečka užívána být nemohla a k jejímu užívání je oprávněna až novela zákona o drahách a existence manipulačních míst. Závěrem navrhli, aby soud žalobě vyhověl a přiznal jim náhradu nákladů řízení.
37. Žalovaný zopakoval, že kolej č. 2a nebyla co do vlastnictví sporná. Dle žalovaného je vlečka neveřejná, a proto rampu vlečky nelze podřadit pod pojem zařízení služeb. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.
38. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze spisového materiálu, jehož obsah s ohledem na právní názor soudu k rozhodnutí věci zcela postačoval. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

39. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
40. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.

41. Drážní úřad obdržel dne 25. 2. 2021 žádost od společnosti Cerea o zrušení části vlečky podle § 5 odst. 6 zákona o dráhách, přičemž jako vlastník vlečky byla v podané žádosti uvedena společnost Cerea. Rušená část vlečky se nachází v katastrálním území X, na pozemcích parc. č. XB, parc. č. XC a parc. č. XA ve vlastnictví žalobců. Dnem podání žádosti bylo podle § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno správní řízení v dané věci.
42. Žalobci byli vyrozuměni o zahájení správního řízení oznámením ze dne 9. 3. 2021, č. j. DUCR-13345/21/Do. Podle § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobcům dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí oznámením o ukončení dokazování ze dne 8. 4. 2021, č. j. DUCR-18084/21/Do. Dne 12. 4. 2021 Drážní úřad obdržel vyjádření žalobců, v němž mimo jiné sdělili, že nesouhlasí se zrušením předmětné části vlečky, a že učinili společnosti Cerea závaznou nabídku na odkup rušené části vlečky; dále Drážnímu úřadu sdělili, že zrušením předmětné části vlečky by došlo ke znehodnocení jejich pozemků.
43. Drážní úřad proto výzvou ze dne 22. 4. 2021, č. j. DUCR-21429/21/Do vyzval společnost Cerea ke sdělení stanoviska k vyjádření žalobců a k doložení dokladů souvisejících s prodejem části vlečky - koleje č. 2a.
44. Na tuto výzvu reagovala společnost Cerea písemným podáním ze dne 5. 5. 2021, v němž setrvala na své žádosti o zrušení části vlečky s tím, že ze strany žalobců učiněnou nabídku odmítla, neboť neměla zájem rušenou část vlečky prodávat. Dále společnost Cerea nesouhlasila s tvrzením žalobců, že zrušením předmětné části vlečky dojde ke znehodnocení jejich pozemků, a uvedla, že naopak odstraněním předmětné části vlečky dojde k jejich zhodnocení.
45. Dne 25. 5. 2021 obdržel Drážní úřad od společnosti TOLUP s. r. o. sdělení, kterým žádá být zahrnuta mezi účastníky prvostupňového správního řízení (doložila smlouvu o nájmu uzavřenou s žalobci, vyjádření společnosti Cerea, dále vyjádření Okresního státního zastupitelství v Chrudimi ze dne 21. 4. 2021 a protokol ze státního dozoru Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře ze dne 4. 9. 2020, č. j. UPDI-3275/20/BL).
46. Dne 28. 5. 2021 obdržel Drážní úřad od žalobců a společnosti TOLUP s. r. o. sdělení, že učinili výzvu společnosti Cerea na odkoupení části vlečky. Následně Drážní úřad ve výzvě ze dne 2. 6. 2021, č. j. DUCR-30557/21/Do vyzval společnost Cerea ke sdělení stanoviska v dané věci a k doložení dokladů souvisejících s prodejem rušené části vlečky.
47. Dne 2. 6. 2021 oznámil Drážní úřad pod č. j. DUCR-30558/21/Do zahájení správního řízení ve věci žádosti společnosti Cerea o zrušení části vlečky, a to všem účastníkům prvostupňového správního řízení, včetně společnosti TOLUP s. r. o.
48. Podáním ze dne 7. 6. 2021 setrvala společnost Cerea na svém původním stanovisku, tj. že nemá zájem rušenou část vlečky prodávat, a jakákoli další jednání proto považovala za bezpředmětná. Zopakovala, že nadále trvá na své podané žádosti o zrušení předmětné části vlečky a sdělila, že jako vlastník rušené části vlečky je k podání žádosti o zrušení zcela oprávněna.
49. Následně Drážní úřad podáním ze dne 10. 6. 2021, č. j. DUCR-32632/21/Do, oznámil účastníkům prvostupňového správního řízení ukončení dokazování a umožnil jim vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ve stanoveném termínu nebyly vzneseny žádné připomínky nebo námítky.
50. Dne 7. 7. 2021 využil zástupce žalobců svého práva nahlédnout do spisu podle § 38 správního řádu (záznam ze dne 7. 7. 2021, č. j. DUCR-37946/21/Do).

51. Dne 20. 7. 2021 byla Drážnímu úřadu doručena žádost žalobců o přerušení správního řízení vedeného u Drážního úřadu pod sp. zn. OU-ZDR0002/21. Uvedená žádost byla zdůvodněna podáním žaloby o neplatnost právního jednání spočívajícího ve zrušení části vlečky k Okresnímu soudu v Chrudimi. Dne 28. 7. 2021 žalobci Drážnímu úřadu doručili kopii podané žaloby.
52. Drážní úřad neshledal v žalobci podané žalobě o určení neplatnosti právního jednání důvody pro přerušení správního řízení ve smyslu řízení o předběžné otázce, proto vydal prvostupňové rozhodnutí, v jehož odůvodnění k návrhu na přerušení řízení konstatoval: „*Jelikož v uvedeném podání není uvedeno, dle jakého paragrafu správního řádu pan Mgr. Ing. Ronald Khom, advokát žádá o přerušení správního řízení, Drážní úřad měl za to, že Mgr. Ing. Ronald Khom, advokát žádá o přerušení správního řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, jehož přílohou byla podaná žaloba doručená Drážnímu úřadu dne 28. 7. 2021. Drážní úřad žalobu prostudoval a dospěl k závěru, že předmětná žaloba se netýká tohoto správního řízení a výsledek rozhodnutí soudu nemá vliv na rozhodnutí o zrušení části předmětné vlečky. Drážní úřad, tak neshledal důvody pro přerušení správního řízení podle § 64 odst. 1 písm. c), jelikož došel k závěru, že žaloba není předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu. Žádosti Mgr. Ing. Ronalda Khoma, advokáta o přerušení správního řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu nelze vyhovět, jelikož požádat o přerušení podle § 64 odst. 2 správního řádu může rovněž pouze žadatel, kterým v daném případě je společnost Cerea, a.s. Dle správního řádu je žadatel, definován následovně: „označuje toho, kdo podává žádost o zahájení řízení. Tento pojem je vyhrazen pro žádost o zahájení řízení, jehož výsledkem má být správní akt, jímž se žádosti alespoň částečně vyhoví, případně se žádost zamítne nebo se řízení zastaví“.* Jelikož společnost TOLUP s.r.o. a fyzické osoby paní P. Chr. a pan T. Ch. (zastoupeni Mgr. Ing. Ronaldem Khomem, advokátem), nejsou žadateli ve smyslu správního řádu, Drážní úřad žádosti o přerušení předmětného správního řízení nevyhověl.“
53. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí Drážní úřad dále uvedl: „*[z]rušení dráhy znamená, že dráha se vyjímá z režimu zákona o drahách a zrušená dráha přestává být dráhou, a to nabytím právní moci správního rozhodnutí o zrušení dráhy dojde k administrativnímu zrušení, respektive vyjmutí rušené části vlečky z režimu zákona o drahách, to znamená, že na dané části vlečky provozovatel [...] nebude muset vykonávat a vyhotovovat doklady a provádění pravidelných prohlídek a měření staveb dráhy podle § 26 vyhl. č. 177/1995 Sb., stavební a technický řád drah, ve znění pozdějších předpisů (k jednotlivým bodům přílohy č. 1 bod 2. Prohlídky a měření na vlečce) včetně konkrétních hodnot a vyhodnocení). Dále na rušenou část vlečky se nevztahují povinnosti vlastníka podle § 20 odst. 1 a § 21 odst. 1 zákona o drahách. Rozhodnutí o zrušení části vlečky nemá povahu stavebního povolení podle § 128 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) opravňující společnost Cerea, a.s. k fyzickému odstranění předmětné části vlečky. Z toho plyne, že se toto správní řízení nemá za následek fyzické odstranění zrušené části vlečky, kdy by skutečně mohlo dojít ke znehodnocení pozemku vlivem stavebních prací. Dráha nemá povahu pouhého ztvárnění pozemku, její vnější znaky z ní činí věc v právním smyslu. Oddělením dráhy od pozemku, na němž dráha leží, by rovněž nedošlo k (funkčnímu) znehodnocení pozemku. (podle § 498 odst. 1 NOZ a § 509 NOZ s přihlédnutím k § 5 odst. 1 zákona o drahách). Případné připomínky vlastníka nebo nájemce pozemku, na kterých se nachází rušená část vlečky, je třeba uplatnit v následném řízení o povolující fyzické odstranění části vlečky.“*
54. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci odvolání, o kterém bylo rozhodnuto nyní napadeným rozhodnutím.

55. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
56. Dle § 509 NOZ „*[l]iniové stavby, zejména vodovody, kanalizace nebo energetická či jiná vedení, a jiné předměty, které ze své povahy pravidelně zasahují více pozemků, nejsou součástí pozemku. Má se za to, že součástí liniových staveb jsou i stavby a technická zařízení, která s nimi provozně souvisí.*“
57. Dle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu „*[j]estliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.*“
58. Dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu „*[s]právní orgán může řízení usnesením přerušit probíhá-li řízení o předběžné otázce [...].*“
59. Dle § 64 odst. 2 správního řádu „*[v] řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušením souhlasí všichni.*“
60. Dle § 5 odst. 1 zákona o dráhách „*[s]tavbou dráhy je stavba cesty určené k pohybu drážních vozidel a stavba, která rozšiřuje, doplňuje, mění nebo zabezpečuje dráhu bez ohledu, zda je v obvodu dráhy či nikoliv. Stavba dráhy není součástí pozemku. Stavba dráhy celostátní, regionální, tramvajové, trolejbusové nebo dráhy speciální je veřejně prospěšná.*“
61. Dle § 5 odst. 6 zákona o dráhách „*[d]ráhu jako cestu určenou k pohybu drážních vozidel lze zrušit jen na návrh vlastníka. O zrušení dráhy rozhoduje drážní správní úřad.*“
62. Dle § 22a odst. 3 písm. c) zákona o dráhách „*[p]rovozovatel veřejně nepřístupné vlečky umožní dopravci nediskriminačním způsobem za cenu sjednanou podle cenových předpisů užít tuto vlečku nebo její část za účelem přístupu k jinému zařízení nebo manipulačnímu místu, jehož vlastník nebo provozovatel je odlišný od vlastníka nebo provozovatele vlečky.*“
63. Dle čl. 55 odst. 1 Směrnice „*[k]aždý členský stát zřídí jediný vnitrostátní regulační subjekt pro železniční odvětví. Aniž je dotčen odstavec 2, tento subjekt je samostatným orgánem, který je, pokud jde o organizaci, funkce, hierarchii a rozhodování, právně odlišný od jakéhokoli jiného veřejnoprávního nebo soukromého subjektu a je na něm nezávislý. Je rovněž nezávislý, pokud jde o organizaci, rozhodnutí o financování, právní strukturu a rozhodování, na jakémkoli provozovateli infrastruktury, správci poplatků, přidělovujícím subjektu nebo žadateli. Tento subjekt je dále funkčně nezávislý na kterémkoli příslušném orgánu, který se účastní uzavírání smlouvy na veřejné služby.*“
64. Soud o věci uvažil následovně.
65. Předně soud neshledal žádné důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84), proto přikročil k vlastnímu přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobci uplatněných námitek.
66. K první žalobní námitce, kterou žalobci namítali, že správní řízení mělo být přerušeno z důvodu probíhajících civilních soudních řízení, soud předesílá, že institut přerušení řízení je upraven zejména v § 64 správního řádu, kde jsou vymezeny důvody přerušení řízení, a dále v § 65 správního řádu, ve kterém jsou upraveny následky přerušení řízení a také

pokračování v řízení. K přerušení řízení dochází zpravidla v situaci, kdy vydání konečného rozhodnutí, a tudíž i zdárnému ukončení správního řízení, brání určitá překážka, která má dočasný charakter. V § 64 odst. 1 správního řádu jsou vymezeny některé důvody přerušení řízení bez ohledu na to, zda se jedná o řízení zahájené na žádost či z moci úřední. V odstavcích 2 a 3 citovaného ustanovení je zakotveno přerušení řízení na požádání účastníka, přičemž odstavec 2 se týká řízení zahajovaného na žádost a odstavec 3 řízení zahajovaného z moci úřední. Odstavec 4 citovaného ustanovení dále stanoví korektivy týkající se doby, po kterou má být řízení přerušeno.

67. Podle § 64 odst. 1 správního řádu může návrh na přerušení řízení podat kterýkoliv účastník řízení. V tomto případě se jedná o fakultativní přerušení správního řízení, tzn. záleží na úvaze správního orgánu, který vede řízení, zda v daném případě k přerušení řízení skutečně přistoupí. Při této úvaze je třeba zohlednit především (ne)možnost vydat rozhodnutí ve věci bez přerušení řízení v příslušných procesních lhůtách. Správní orgán musí v každém jednotlivém případě zvážit, zda řízení přeruší, či nikoliv, a to zejména s ohledem na charakter překážky, která brání v pokračování v řízení.
68. Naproti tomu dle § 64 odst. 2 správního řádu je přerušení správního řízení obligatorní, tzn. správní orgán přeruší řízení zahajované na žádost, pokud o přerušení řízení požádá žadatel. Přerušení z tohoto důvodu je označováno jako tzv. klid v řízení. Smyslem institutu přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu je zejména poskytnout žadateli časový prostor k tomu, aby mohl obstarat doklady potřebné pro doložení důvodnosti žádosti o zahájení řízení, popřípadě časový prostor pro to, aby zvážil, zda na své žádosti setrvá. Správní řád stanoví, že požádá-li žadatel o přerušení řízení, správní orgán řízení přeruší. Z jazykového výkladu tudíž vyplývá povinnost správního orgánu řízení na požádání žadatele v souladu se zásadou dispoziční přerušit. Judikatura nicméně s ohledem na smysl institutu přerušení řízení a základní zásady postupu správních orgánů dovodila, že i přes dikci zákona správní orgán není povinen k žádosti žadatele automaticky probíhající řízení přerušit, jelikož účelem takové žádosti může být např. i pouhé prodlužování řízení a oddalování vydání rozhodnutí ve věci samé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 4As 16/2017 - 45).
69. Vzhledem k tomu, že žalobci nebyli v předmětném správním řízení žadateli, jelikož žádost o zrušení části vlečky podala společnost Cerea, je evidentní, že jejich návrh na přerušení řízení musel být posuzován v režimu § 64 odst. 1 správního řádu, jak příléhavě uvedl i Drážní úřad v prvostupňovém rozhodnutí. Přerušení řízení tedy v daném případě záviselo na úvaze správního orgánu, jelikož pouze jemu příslušelo rozhodnout, zda existují skutečnosti, které takový postup odůvodňují, a zda tak učiní. Pokud správní orgán neseznal, že by existovaly důvody pro fakultativní přerušení řízení dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, neměl povinnost řízení přerušit.
70. Podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu důvod pro přerušení řízení dopadá na situace, kdy v probíhajícím řízení vyvstane potřeba nejprve zodpovědět předběžnou otázku. Z obsahu správního spisu, jakož i z odůvodnění obou správních rozhodnutí plyne, že v daném případě potřeba zodpovědět předběžnou otázku v řízení nevystala. O vlastnickém právu k rušené části vlečky nebylo sporu, když ani žalobci ani ZZN Chrudim (která byla v postavení žalovaného v řízení o určení vlastnického práva před Okresním soudem v Chrudimi) vlastnické právo společnosti Cerea k rušené části vlečky nerozporovali. Rovněž v případě žalobci poukazované žaloby na určení neplatnosti právního jednání společnosti Cerea Drážní úřad dospěl k závěru, že předmětná žaloba se probíhajícího správního řízení přímo

netýká a výsledek rozhodnutí soudu nemůže mít na rozhodnutí o zrušení části předmětné vlečky vliv. Pokud měl Drážní úřad všechny skutečnosti podstatné pro rozhodnutí v dané věci k dispozici a žádná předběžná otázka z jeho pohledu v řízení nevystala, je logické, že správní řízení o žádosti společnosti Cerea coby vlastníka rušené části vlečky nepřerušil a dospěl-li k závěru, že nejsou dány překážky pro vyhovění žádosti, předmětnou část vlečky dle § 5 odst. 6 zákona o dráhách zrušil.

71. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 30. 4. 2019, č. j. 5 As 302/2017 – 42, „*správní orgán je zásadně oprávněn rozhodnout, zda přeruší správní řízení, pokud běží řízení o předběžné otázce [§ 57 odst. 2 ve spojení s § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Vzhledem k povaze projednávané věci a předběžné otázky však mohou nastat situace, kdy je správní orgán skutečně povinen vyčkat rozhodnutí o předběžné otázce a v důsledku toho řízení nutně přerušit. Například tehdy, běží-li u téhož správního orgánu jiné řízení (o předběžné otázce), jehož výsledek může mít jednoznačný vliv na projednávanou věc [srov. § 57 odst. 4 správního řádu]. V případě, že je zjevné, že o předběžné otázce nebude rozhodnuto tak, aby správní orgán v (závislé) projednávané věci rozhodl ve lhůtě dle § 71 odst. 3 správního řádu, je namístě, aby toto řízení přerušil ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu (jinak by hrozilo riziko jeho nečinnosti).*“ Pokud tedy potřeba vyřešení předběžné otázky (resp. její existence) nebyla správním orgánem shledána, nebylo by přerušení řízení ničím odůvodněno a Drážní úřad nikterak nepochybil, pokud správní řízení nepřerušil.
72. K namítanému nevydání usnesení o nepřerušení řízení je navíc třeba doplnit, že tuto forma rozhodnutí lze s ohledem na § 76 odst. 1 správního řádu použít pouze v těch případech, o kterých tak stanoví zákon. Usnesení se proto vydává pouze pro případ přerušení řízení, a nikoli například při nevyhovění návrhu na přerušení řízení (viz. JEMELKA, Luboš, PONĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 471, marg. č. 7.)
73. S ohledem na shora uvedené soud neshledal první žalobní námitku důvodnou.
74. Ke druhé žalobní námitce soud považuje za vhodné poznamenat, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že jsou to žalobci, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírají konkrétní důvody, pro které považují žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
75. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobců, že by na základě § 22a odst. 3 písm. c) zákona o dráhách došlo k výrazné změně jejich pozice a vztahu k předmětné rušené části vlečky, neboť jsou vlastníky přilehlého manipulačního místa. Uvedené ustanovení upravuje situaci mezi provozovatelem a dopravcem, nikoliv mezi provozovatelem či vlastníkem vlečky a vlastníkem pozemku, na kterém se vlečka nachází. Na daný případ by citované ustanovení dopadalo, pokud by žalobci byli dopravci a měli zájem o přístup k manipulačnímu místu, jehož vlastník nebo provozovatel by byl odlišný od vlastníka nebo provozovatele vlečky. Soud rovněž přisvědčuje žalovanému, že zájem jednoho soukromoprávního subjektu (využívat vlečku pro nakládku/ vykládku zboží) nemůže být důvodem k omezení jiného soukromoprávního subjektu v nakládání s jím vlastněným majetkem.

76. Ani druhou žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
77. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobců, uplatněné v replice k vyjádření žalovaného, dle které byl věcně příslušným k rozhodnutí o zrušení části vlečky Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře. Zákon o dráhách, konkrétně jeho § 5 odst. 6 jasně vymezuje, že o zrušení dráhy rozhoduje drážní správní úřad, kterým je dle § 53 odst. 1 téhož zákona Drážní úřad.
78. Ani argumentaci článkem 55 a 56 Směrnice neshledal soud příléhavou, neboť zákon č. 320/2016 Sb., o Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře byl k 1. 1. 2024 zrušen zákonem č. 464/2023 Sb., kterým se mění a ruší některé zákony v souvislosti se zrušením Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (dále jen „zákon č. 464/2023 Sb.“). V důvodové zprávě k zákonu č. 464/2023 Sb. je uvedeno, že v „*rovině unijního práva je pro oblast přístupu k dopravní infrastruktuře stěžejní směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „směrnice 2012/34/EU“), která obsahuje požadavek na vytvoření regulačního subjektu a s určitými výjimkami požadavek na jeho organizační, funkční a právní oddělení od ostatních orgánů veřejné správy i od soukromých osob.*“ Soud má za to, že posuzovaná právní úprava je v souladu s žalobci namítanou Směrnicí a neshledal žádný důvod k předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce k Soudnímu dvoru Evropské unie.
79. Závěrem soud poznamenává, že podstata žalobních námitek byla žalobci uplatněna již v odvolacím řízení, přičemž žalovaný se s těmito námitkami řádně a komplexně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání ze strany žalovaného za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, ve zbytku odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp.zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp.zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp.zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp.zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

VIII. Závěr a náklady řízení

80. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
81. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly, a proto mu soud (v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47) náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu nepřiznal.
82. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2024

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu